

Σήμερον ἀρκεί νὰ ἔχη κανεὶς ἐν βαλάντιον καὶ μίαν σιγαροθήκην γεμάτα.

“Ὅταν ἄλλοτε ἔλεγαν “Ἐλα νὰ παίξωμεν” τοῦτο ἐσήμαινε: νὰ στενευθῶμεν, νὰ φιλονεικήσωμεν, νὰ χαριτολογήσωμεν, καὶ καμμίαν φοράν νὰ φιληθῶμεν· ἀλλὰ τοῦτο σήμερον σημαίνει ἀπλούστατα “Ἐλα νὰ κλέψῃ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου ὅσα χρήματα περισσότερα εἰμπορέσῃ!”

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Γεμάτη φῶς, εὐρύστερος καὶ γιγαντιαία, κάτασπρη καὶ καμαρωμένη, τοῦ λούσου μᾶλλον ἢ τῆς μεγάλης κινήσεως, περικλείουσα εἰς τὰς λευκάς τῆς ἀγκάλας τὰ ἐξοχώτερα τῶν νεωτέρων μνημείων, ἀπλώνεται ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου.

Ρυθμὸν ἐνιαίον καὶ προοπτικὴν δὲν ἔχει. Ἄνισοῦψεις προβάλλουν αἱ οἰκίαι τῆς, ξεφεύγουν εἰς ἀκανόνιστον γραμμὴν, πότε κλίνουν μετὰ τὴν χάριν τοῦ μικροσκοπικοῦ, πότε ἀνατείνονται μετὰ τὴν ἔπαρσιν τοῦ κολοσσαίου. Ἄλλ’ ἔχει διὰ τοῦτο ἴδιον κασὲν κ’ ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει ὡς δρόμος ἐν κανονικῇ ἀνελιξίᾳ τῶν σπιτιῶν του, ὅπως ὅλοι οἱ δρόμοι, περὶ τὰ μέσα ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ τῆς εὐρύνεται, ὡμορφαίνει, μεγαλοσπετής ἀνακύπτει μετὰ τὴν τριάδα τῶν θαυμασιῶν μνημείων τῆς. Ἐντεῦθεν ἐν τῷ περατοῦσθαι βαρεῖα, χιονάτη καὶ συμμετρικῇ μετὰ τῆς καμπυλωτικῆς καὶ μαρμαροπέλεκνημένης σκάλας τῆς, προβάλλει ἡ βαλλιάνειος Βιβλιοθήκη, δίπλα τῆς, πίσω ἀπ’ τὸ καταπράσινον καὶ θαλερώτατον κηπάριον τοῦ ξανοίγει μόλις τὸ Πανεπιστήμιον, χαριτωμένον καὶ κομψόν, μετὰ τὸ ἄβρον τοῦ ὑποκίτρινον χρῶμα, μετὰ τὴν κατάχρυσον καὶ ροδίζουσαν ἀνταύγειαν τῶν προπυλαίων του καὶ περαιτέρω ὑπὸ τὸ καταπράσινον τοῦ κηπαρίου τῆς πλαίσιον λευκῆ, λευκοτάτη, στιλπνῇ καὶ περιχρυσος, ἡρέμα ἀνελισσομένη εἰς τὰς τρεῖς πλευράς τῆς, μετὰ τὰς δύο στήλας τῆς τὰς ἀγαλματοφόρους, τὴν Ἀθηνᾶν φέρουσαν τὴν ἀσπίδα τὴν κατάχρυσον, προτείνουσαν τὸ δένδρον τὸ αἰχμηρὸν, τὸν Ἀπόλλωνα ἀναίδην ἐπιδεικνύοντα τὰ γυμνά του μέλη, κάτω καὶ ἔμπροσθεν μετὰ τὰ ἀγάλματα τῶν δύο φιλοσόφων, χονδροκοιμμένων χαμαλοσιδῶς ὑπὸ τὸ ἄξιστον καὶ τραχὺ πελέκημα τοῦ γλύπτου, ἐγείρεται ἡ Ἀκαδημία.

Ἐπειτα πάλιν συστέλλεται περὶ αὐτὴν ἡ λεωφόρος, φεύγει πρὸς τὰ πρόσω ἐν εὐθυγραμμίᾳ, ποικιλωτέρα νῦν εἰς χρώματα, πλουσία πάντοτε εἰς περικαλλῆ οἰκοδομηγὰτα μετὰ τὸν ναὸν τῶν Δυτικῶν, μετὰ τὸ μέγαρον Σχλημᾶν, ὅπου ἐπὶ τῆς στέγης ἄλλη γύμνια μαρμαρωμένων θεῶν προκλητικώτατα, ἀλλὰ καὶ φυσικώτατα ἐπιδεικνύεται καὶ πέραν τερματίζεται μετὰ τὴν κατάλευκον καὶ πελωρίαν ὄψιν τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐν ἀπόπτῳ περικλείεται μετὰ τὴν κυανῆν, ἡλίου ἀνατέλλοντος, ἡλίου μεσουρανοῦντος, μετὰ τὴν με-

νεξεδένιαν, ἀλλὰ καὶ ροδίζουσαν, ἀλλὰ καὶ ὑπέξανθον, ἀλλὰ καὶ ὑπέχρυσον, ἡλίου δύοντος, ράχιν τοῦ γέρω- Ὑμηττοῦ.

Συνήθως εἶνε ἡσυχος, σὰν ναρκωμένη, σὰν μεθυσομένη ἀπὸ τὴν ἀπαστρέπτουσαν διαύγειαν καὶ τὴν μαρμαίρουσαν αἴγλην τοῦ φωτός ποῦ τὴν περιβάλλει σκορπιζομένου, θωπευτικώτατα καὶ ἀπαλώτατα ἀπὸ τὰ κυανᾶ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Λιγοστατὶ περνοῦν ἀπὸ πᾶνω τῆς, μονήρεις περιπατηταί, ἢ ἄλλοι διαβάται ἀσκόπως βαδίζοντες· εὐάριθμα εἶνε τ’ ἀμάξια ποῦ τὴν παρενοχλοῦν μετὰ τὴν θορυβώδη διελασί των. Κλειστά φαίνονται τὰ παράθυρα τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκιῶν τῆς, σιωπηλαὶ αἱ προσόψεις των. Καθ’ ὥρας μόνον βαναύσως ἐξορμᾷ ἀνάμεσα τῆς βραδυσομένης, κροτῶν καὶ ξεφυσῶν ὁ τροχιδρόμος καὶ τὴν συνταράσσει καὶ τὴν ἐκνεύριζει καὶ τὴν ἀμαυρόνει μετὰ τὸς καπνοῦς καὶ τῆς μουντζούρας του. Καθ’ ὥρας πάλιν πολυθρόβος καὶ εὐθυμος τὴν κατακτᾷ ἀνάμεσα εἰς τὴν σφύζουσαν καρδίαν τῆς, γοργὰ τὴν διασχίζει, κατὰ πυκνὰς ὁμάδας χύνει ἐπ’ αὐτῆς ἡ πανεπιστημιακὴ νεολαία.

Ἀλλὰ συνήθως εἶνε ἡρεμος, ὡς ὑπὸ νάρκην. Τότε ἀραιοὶ τὴν παρέρχονται οἱ διαβάται, καθ’ ὁμίλους βαινόντες θαυμάζουσι τὰ κάλλη τῆς οἱ ἐπαρχιώται καὶ οἱ ξένοι, ἰστάμενοι πρὸ τῶν τριῶν μνημείων, ἡσυχὰ τὴν γλεντοῦν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τῆς βιτρίνας τοῦ Πετρίτου οἱ τακτικοὶ θαρμῶνες τοῦ ζαχαροπλαστείου τούτου, χωρὶς νὰ τὴν προσέχουν, ἀδιάφοροι πλέον ἐκ τῆς στενῆς μαζῆς τῆς γνωριμίας τῆς στρέφουν τὰ νῶτα χωσμένοι μέσα εἰς τὸ θολωμένον ἀπὸ τοῦς καπνοῦς καφενεῖον τῆς Ἀνατολῆς οἱ κωνσταντινοπολίτες καὶ μικρασιάται φοιτηταί, ποῦ ροφῶν τὸν καφέ των καὶ παίξουν τὴν πρέφαν των καὶ τὸ τάβλι των ἢ ξαπλώνονται ἀμέριμνοι ἢ διαβάξουν τῆς ἐφημερίδες των.

Τὴν νύκτα ἔτι μᾶλλον εἶνε ὠραιότερα νὰ τὴν διέρχεται ὡς τὸν τερπνότερον, τὸν πλέον μονήρη περίπατον. Ἐνωρὶς τώρα παύει νὰ τὴν δονῇ καὶ τὴν ταρασσῇ τοῦ τραῦ ἢ θορυβώδης διέλευσις, ποῦ καὶ ποῦ νὰ τὴν πατήσῃ ἀνθρώπινον ποδάρι, μελαγχολικὰ τὰ φανάρια τῆς ἐπιχέουσι τὴν ἀμυδρὴν λάμψιν των ἐπὶ τῶν μαρμαροστρώτων πεζοδρομίων, εἰς τὴν μεγάλην τῆς ἔκτασιν, μὴ πλατεῖα χρυσοῦ λωρὶς φωτὸς σπινθηροβολεῖ εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου, ἕνας ἡλῖος ἡλεκτρικὸς ἐπάνω στοῦ Πετρίτου σκορπίζει τὴν ἀργυρᾶν, τὴν ἐκτυφλωτικὴν ἀκτινοβολίαν του, κάτω εἰς τὰ Χαυτεῖα καὶ πρὸς τὴν Ὀμοιοῖαν μύρια καὶ πολυχρόμα φωτα σελαγίζουσι, καὶ ἐν τῇ συγχύσει τῆς ἐντόνου λάμψεως καὶ τῶν ἀμφιβάτων σκιῶν, στιλπνὸς ἐπισφαίνεται, χιονώδης λευκάζει τοῦ πεντελησίου μαρμαροῦ τῆς ὁ πλοῦτος. Καὶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς σιγῆς καὶ τῆς μονώσεως, ὡς εἰς τὸ θελητικώτερον ὄνειρον ἀπέριου γαλήνης, ἐνῶ ἄνωθεν ἀστροφώτιστος τὴν σκεπάζει ὁ οὐρανός, ἐνῶ ἐκ τῶν πλαγίων φουροὺς ἀκοίμητος τὴν ἐπιβλέπει ὁ Λυκαβητός, ἐνῶ μετὰ τὸν ἀπομεμαρυσμένον θόρυβόν τῆς τὴν ναυουρίζει ἢ ἀγρυπνὸς ἀκόμη πόλις, εἶνε ἀπόλαυσις μοναδικὴ νὰ βραῖνης ἐπ’ αὐτῆς, νὰ θαυμάζῃς τὴν εὐμορφίαν τῆς, τὰ κάλλη τῆς τὰ γυμνά καὶ ὑπερβαύμαστα, ν’ ἀνοίγῃς τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸ ἄβρότερον ὄνειροπόλημα ἀδικταρχάτου ποιητικῆς μονώσεως καὶ γαλήνης.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

ΞΑΝΘΟΥΛΑ

Ἄστρο φαίνεται ξανθοῦλα
Σὲ βραδιά καλοκαιρῆν,
Ἐλαφρὴ χρυσαλλιδούλα
Ποῦ τὰ ρόδα ἀργοκινεῖ.

Νεῖο μικρὸ περιστεράκι
Ποῦ ἔχει δόλοευκα φτερά,
Ἄσπρο δόλομοσχο κρινάκι
Μέσ’ ἔς τῆς λίμνης τὰ νερά.

Νύφη ἀρχαία μαριμαρένια
Μετὰ τὴν κόμπ ὅλη χρυσοῦ
Ποῦ ἀπὸ μάτια διαμαντένια
Χύνει λάμψιν περισσὴν.

Ἄλλου κόσμου εἶσαι, ξανθὴ μου,
Ὀνειρο πολὺ γλυκό,
«Θάδινα καὶ τὴ ζωὴ μου
Γιὰ ἕνα τέτοιο ἰδανικό».

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΤΑΖΑ-ΜΠΕ-ΤΑΖΑ

(Ἰντικὸ τραγοῦδι)

Ἐρχεται πάντα ἡ ἀνοιξὴ καὶ ἀνοῦνε τὰ λουλούδια,
Ξαναγκρινοῦνται τ’ ἀηδονοῦν τὰ χαρωπὰ τραγοῦδια.

Σὰν πάντα τὰ πάντα,
Ξανά καὶ ξανά,
μὰ ἡ νιότη σὰ φύγει
Ξανά δὲ γυρνᾷ.

Κι’ ἂ συγνεφοσκεπάζονται τ’ ἀστέρια, τὸ φεγγάρι,
πάντα τῆς λάμψης τους ξανά θὰ γύσουνε τὴ χάρι.

Τὰ πάντα σὰν πάντα,
Ξανά καὶ ξανά,
μονάχα μου ἡ νιότη
ποτέσ δὲ γυρνᾷ.

Χτυποῦσε πρὶν τὴ θάλασσα βοριεῖς καὶ ἀνεμοζάλη,
μὰ πάλε κῦμα καὶ ἀμμουδιὰ ρωτιῶνται ἀγάλι ἀγάλι.

Ἀχ πάλε καὶ πάλε,
τὰ πάντα ξανά,
μὰ ἡ νιότη σὰ φύγει
γιὰ πάντα γυρνᾷ.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΑΠΑΡΧΑΙ

Ἐκ τῶν καθημερινῶς ἀποστελλομένων πρὸς ἡμᾶς στίχων, δημοσιεύομεν σήμερον, κατὰ τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τῆς Εἰκονογραφημένης Ἑστίας σύστημα, ὅσους μαρτυροῦν εὐοίωνον ὅπωςδὴποτε ἀπαρχὴν ποιητικῆς ἐργασίας, πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν νέων ποιητῶν. Ἀντὶ ἄλλου προσιμίον δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς, διὰ τῆς ὁποίας εἰς ἐξ αὐτῶν συνώδευσε τὸ ποίημά του:

Συμπροχίτῃ τῇ 2 Φεβρουαρίου 1895.

Ἀξιώτιστε κύριε Γ. Ξενοπούλε,

Ἦτος δὲ θὰ πῶ κανένα ἴεμμα, ἂν πῶ, πῶς τὴ ζωὴ σήμερον στὴ φιλολογία μας τὴ δίνει ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία». Καὶ θαρρῶ πῶς λέγω ἀληθεῖα, ἐκτός ποῦ ὁ ἀνθὸς τῶν φιλολόγων μας σ’ αὐτὴ δημοσιεύει τὰ ἔργα του, ἀλλὰ καὶ γιατί βλέπω στὴν ἀλληλογραφίαν σας παρὰ πολλοὺς νὰ γυροῦν νὰ δημοσιεύσουν σὸ περιοδικὸν σας τὰ πρώτα τους ἔργα.

Λαμπρὸ καὶ ὠφέλιμο σπρώξιμο ἔδωκε στὴν ἐλληνικὴν νεότητα ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» καὶ ἔτσι δὲ μοῦ φαίνεται, πῶς κρυφᾷ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ κανένας, μεταξὺ τῶν νέων μας γεννήθηκε

μιά άμιλλα εύγενική, πού έχει για βραβεύο μιά θέση στο περιοδικό σας. Καί δε χρειάζεται, θαρρώ, καί πολλή συλλογή νά νουιώση κανένας τ' αποτελέσματα τέτοιου διαγωνισμού.

Με τους άλλους λοιπόν πού θεωροῦν αὐτό τιμή τους (καί εἶνε κηλίας ὄχι μικρῆ) συγχωρήστε με νά μετρήσω καί τόν ἑαυτό μου.

Ὅλος ὑμέτερος

K. I. A.

Η ΒΟΥΒΗ

Μάννα καί κόρη βράδου γυρίζουν
ἀπό τὸ λόγγο·

Ἄπ' τὸν ἀγέρα τὰ δέντρα τρίζουν
μ' ἄγριο βόγγο.

Ἐστὴν κόρ' ἡ μάννα σκύφτει καί λέει·
Γοργά ἄς διαδοῦμε,
Τὴν κουκουβάγια ἄκουε πού κλαίει,
Πᾶμε κι' ἀργούμε.

Εἶνε τὸ ρέμμα τὸ στοιχειωμένο
Μιλιά, μὴν πάθης,
Μιλιά. . . Τὸ στόμα κράτα κλεισμένο
γιατί ἐχάθης.

Περὸν κι' ἀκοῦνε χίλια τραγούδια
ἀπ' τὸ ποτάμι.
Νεράϊδας πούγε σπολή λουλούδια
γίνονταν γάμοι.

Ἄπ' τὸ φεγγάρι ἡ λάμψη ἐχύθη
καί σβουόν τ' ἀστέρια.
Ἄσπρα Νεράϊδων λάμψανε στήθη
πόδια καί χέρια.

— Ὁ νηὸς πού ἔξερεις, κόρη μου, πάει.
Δὲ θά σὲ πάρη.
Νεράϊδα λέει. Μέν ἀγαπάει,
τὸ παληκάρι.

Ἐσχά' ἡ κόρη καί τις Νεράϊδες
μπαιζογελάει·
Μὰ τὴ βουβαίνουν ἔστ' οἱ κυράδες
καί δὲ μιλάει.

Χρ. Ν. Βαρολέντης

ΝΕΚΡΗ ΟΛΟΛΕΥΚΗ

Εἶγες λευκὸ λευκὸ τὸ πρόσωπό σου
Καί τὸ στεφάνι σου λευκὸ,
Κι' ἀπὸ τ' ἀνθοσπαρμένο φέρετρό σου
Ὡσαν ἀφρός ξεχειλίζε
Τὸ φέρεμα τὸ νεκρικό.

Κ' ἐπάνω ἀπὸ τ' ἀπάρθενο κορμί σου
Ὡσαν λευκὴ φεγγολοιά,
Ἀθώρητη ἐφερουγιάζε ἡ ψυχὴ σου
Καί τῆς Ἐδέμ μᾶς ἔδειγνε
Τὴν κρινστολόιστη ἀγκαλιά.

Ἀνθιμος Λευκάτας

Η ΨΥΧΗ

Με λάμψη θείαν ἄσβεστη
Ἐτὸ πρόσωπο χυμένη,
μὲ παιδικὸ χιμόγελο
μ' ἀγγελικὴ χαρά,
τὴν ὄψη τῆς τὴν ἐμμορφῆ
σὲ βράχο ἀκουμπισμένη
σούβει νὰ ὀδῆ ἔς τοῦ ποταμοῦ
τὰ κάτασπρα νερά.

Κάτ' ἀπ' τὸν βράχο ἤσυχον
τὸ ποταμάκι τρέχει
τοῦ χρόνου, μ' ἐν' ἀθόρυβον
γλυκὸ μουρμουριτό·

καί γοργοπαίζει βέροντας
καί γύρω-γύρω βρέχει
ἓνα λουλούδι πούμεινε
μέσ' ἔς τὸ νερὸ σκυφτό.

Καί — ποταμὸς ἀκράτητος —
ὁ χρόνος σὰν διαβαίνει
καί τῆς ζωῆς τὸ λουλούδι
ἀσπάζη μὲ ὀρυμνί,
Αὐτὴ ἔς τῆς ἀθώτητος
τὸν βράχο ἀκουμπισμένη
ἀθῶα καθρεφτίζεται,
ἀθῶα καί ἄγνη.

I. Θ. Δημητρόπουλος

ΔΥΟ ΑΣΤΡΑ

Κύτταξα ἀστέρι ὀλόφωτο πού ἀπ' τούρανοῦ τὴ σφαῖρα
Τὴ λάμψη του τὴ μυστικὴ σκορπούσε ἄστων αἰθέρα,
Μὰ ἔξαφνα μαῦρο σύννεφο τὰγκάλιασε καί ἄβηθη
Μαζί του μέσα ἔς τούρανοῦ τὰτροσπαρμένα βάρη..

Καί στὴν καρδιά μου ὡσαν αὐτὸ ἐν ἄστρο κατοικοῦσε
Καί κάθε μου κρυφὸ παλμὸ μὲ ἀκτιδὰ του φιλοῦσε,
Μὰ ὁ Χάρος, μαῦρο σύννεφο, ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βάρη
Μοῦτ' ἀρπάξε ἄχ! καί ἔς τούρανοῦ τὰ τρισάβα ἐχάθη!...

N. Γεννηματῆς

Η ΚΟΡΗ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

Δημητρίω Βικέλα

Κι' ὄνειρο ἂν δέν ἦταν γλυκὸ, μὰ ἦταν πικρὴ ἀλήθεια
Ἐτοῦ κόσμου μέσα τῶνειρο πού γλύκαινε τὰ στήθια...
Μιά μέρα, μόνο μιά φορὰ τὴν εἶδα. Ὡμὲ τί κρίμα!
Τὴν ἄλλη τὴν ἐθάλανε μέσ' ἑσάχαρο τὸ μνημα.

Μιανῆς ἡμέρας δειλινὸ τὴν εἶδα ἔς τὰρογαλί
Πάνου σὲ βράχο ἀκουμπιστὴ καί μὲ γυρτὸ κεφάλι,
Τὴ θάλασσα ἔβλεπε μακρὰ πού ἄγρια ἀφροκοπούσε
Καί μανιωμένη ἔσταν ἀκτὴν ἐχτύπαγε καί σπούσε.

Γυρτὴ κατὰ ἑστὴ δύση τῆς τοῦ Ἡλίου ἡ λαμπάδα
Σκόρπαι χρυσάφι ἀμάλαγο μέσ' ἑστὴν ὑγρὴ κοιλάδα,
Χρυσάφι πού παραβγαίνει μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά τῆς,
Χυμένον ἐκεῖνο ἄστων ἀφρό, κι' αὐτὰ ἑστὴν ἀγκαλιά τῆς.

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια τῆς ἑστὴ θάλασσα ριγμένα
Τὴ θάλασσα καθρέφτιζαν κι' αὐτὰ τρικυμισμένα,
Καί τοῦ πελάγου ὁ ἀφρός εἶχε τὴν κόρην ἐννοια
Καί τὴν περιζῶνε ἀπαλά μ' ὀμίλητον ἀσημένια.

Μήπως κι' ὁ Ἡλιος ζήλευε δικὴ του νὰ τὴν κἀνη
— Ὁ Ἡλιος πού οἱ ἀχτινῆς του τῆς κένταγαν στεφάνι
Μ' ὄλα τὰ μάγια τούρανοῦ, μὲρὸς στὰθητό μου βλέμμα.
Στεφάνι μυριοχρώματο, τῆς ἴριδος τὸ στέμμα.

Τὴν ἔβλεπα κι' ἐλόγιαζα πού ἡ χρωπὴ παρθένα
Ἦταν ἡ Κόρη τ' Οὐρανοῦ πού εἶχαν ἀφημένα
Τὸ Θρόνο τοῦ πατέρα τῆς καί τὴ γαλάζια Ἀγκάλη,
Καί ἑστὸῦ Αἰθέρα ἐκαθονταν ψηλὰ τὸ περιγαλί.

Πάνου σὲ βράχο ἀκουμπιστὴ καί μὲ γυρτὸ κεφάλι
Τὰ πλοῖα τοῦ Κόσμου ἀγνάντευον ὅπου μὲ βία μεγάλη,
Χωρὶς ποτὲ νὰ ἔωριαστοῦν, σκίζον τὰ οὐράνια πλάτη,
Γιατί ἔχουν φάρους ἀγρυπνοὺς τὰ φωτερὰ τῆς μάτια.

...Μιά μέρα, μόνο μιά φορὰ τὴν εἶδα. Ὡμὲ τί κρίμα!
Τὴν ἄλλη τὴν ἐθάλανε μέσ' ἑσάχαρο τὸ μνημα...
Κι' ὄνειρο ἂν δέν ἦταν γλυκὸ, μὰ ἦταν πικρὴ ἀλήθεια
Μέσα ἑστὸῦ κόσμου τῶνειρο πού γλύκαινε τὰ στήθια.

M. I. Μαυμακίδης

Η ΛΙΜΝΗ

Τὴν ὀμορφὴ τὴ λίμνη μου θυμᾶμαι
πὺ γνώρισα στὰ Γιάννενα παιδί
καί ἔς τ' ὄνειρο τὴ βλέπω σὰν κοιμᾶμαι
καί κείνηνε ἡ καρδιά μου τραγουδεῖ.

Νεράϊδες ὅπου πλέκουσε στεφάνια
στὲς καλαμιές κουμένες τὴν ἡμέρα
σὰν ἔβουνε τ' ἀστέρια ἔς τὰ οὐράνια
ἐστὸ ἀρογαλί παίζουν ἐκεῖ πέρα.

Ἐτὸ ἀρογαλί, πού κυλᾷ τὸ κῦμα
ἐστὸῦ φεγγαριοῦ τὴ λάμψη ἀσημωμένο
κι' ἀναστενάζει ἀδιάκοπα σὰ μνημα
ὅπου βαστάει νεκρὸν ἀναστημένο!

Σταυρίδης Σ. Μινεῖκος

Σ' ΕΝΑ ΣΥΓΓΕΦΟ

Μπροστὰ μπροστὰ ἀδιάκοπα σὲ σπρώχνει
ἡ δυνατὴ ἀνάσα τῆς νοτιάς,
ἀπὸ βραδὶς μὲ δύναμη σὲ διώχνει
στὰ πέλαγα σκοταδερῆς νυχτιάς.

Κ' ἔτσι γυρίζεις, σύγγεφο, ὀλοένα
ὅσο βροχὴ νὰ γένῃς μιαν ἡμέρα,
πιστὸ ζωῆς σὲ χόρτα μαραμμένα
ἡ νὰ χαθῆς στῆς ἀμμουδιάς τὴν ξέρα.

Σὲ συμπονώ γιατί βλέπω σὲ σένα
ὀλάκερὴ μου τὴ ζωὴ,
πὺ τρέχω γλίγωρα λαχανιασμένα,
ἔως τὴν ὑστέρη πνοή.

Κι' ἂν σένα γὰ πιστὸ ἡ γῆ σὲ πάρη,
ἐμᾶς μᾶς πέρνει γὰ θροφή
καί σμίγουμε κ' οἱ δυὸ σ' ἓνα χοσάρι,
ἀγαπημένοι ἀδελφοί!

Κώδτας I. Ἀδαμόπουλος

ΜΝΗΜΑ

Τὰ μαῦρα μαλλιά σου φαντάζομαι κῦμα,
Σὲ βράχο τ' ἀφράτο σου στήθος πού σπάνει·
Ἄχ, νᾶμουν ὁ ναύτης τὸ δρόμο πού χάνει
Κ' ἐκεῖ βρίσκει μνημα.

Γ. I. Καρβωνίδης

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 4 Ἰανουαρίου 1895. — Ὁ κ. Σπυρ. Λάμπρος ἐξηγεῖ τὰ τῆς τοπογραφίας τῶν ἀρχαίων Φερῶν κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Ρήγα τὸ 1797 δημοσιευθέντα χάρτην τοῦ Βελεστίνου καί τὰς ἰδίας ἐπὶ τόπου γενομένας νεωστὶ παρατηρήσεις. Ἡ ἀρχαία πόλις ἐκεῖνο περὶ τὴν κρήνην Ὑπέρειαν (θεοφιλέστατον νῆμα παρὰ Σοφοκλεῖ) καί σήμερον ἐτι σχηματίζουσαν λίμνην ἀβαθῆ 40 μ. μήκους καί πλατους, μᾶλλον δὲ ἐξετεινέον πρὸς τὴν τουρκικὴν συνοικίαν. Ἡ χριστιανικὴ συνοικία, ἡρημωμένη πρὸ ἐτῶν παρέχει πρόχρονον πεδῖον πρὸς ἐρεῦνας ἀρχαιολογικάς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χάρτου τοῦ Ρήγα. Σημαντικὸν εἶνε τὸ στάδιον ὅπερ ἐτι ἀναγνωρίζεται. Τὰ παρὰ τῷ Ρήγα ὄνομαζόμενα «σηήτια τῶν βασιλέων» εἶνε τεῖχη 80 μ. μήκους, εἰς ὕψος 2 — 3 μ. σωζόμενα. Τὰ οχυρώματα τῆς πόλεως ἐστρέφοντο πρὸς τὰς ἀντιπάλους τῶν Φεραίων τυράνων πόλεις, τὴν Λάρισσαν καί Κρανῶνα, ἐμπροσθεν δὲ αὐτῶν ἡ κοίτη τοῦ χειμάρρου ἀπέτελει τάφρον τρόπον τινά. — Ὁ κ. Δαίρπεφελδὸς ὁμιλεῖ περὶ τῆς θέσεως τῶν ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις καί ἐγγύς περὶ αὐτὰς δήμων. Εἶνε γνωστὸν ἤδη ὅτι εἰς τὰς 10 φυλάς ἀνήκοντες ἐκείνο ἐν τῷ ἄστει καί περὶ αὐτὸ κατὰ τὴν ἐξῆς σειρὰν οἱ ἐπόμενοι δήμοι: ἡ Ἀγρυλὴ ΜΑ πέραν τοῦ Ἰλισοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν 1ην ἦτοι Ἐρεχθίδα φυλὴν· εἶτα ἡ Διόμεια, ἀνήκων εἰς τὴν 2αν ἦτοι Αἰγιίδα φυλὴν· εἶτα ὁ τῶν Κυδαθηναίων δήμος παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀνήκων εἰς τὴν 3ην φυλὴν, τὴν Πανδιονίδα· εἶτα οἱ Σκαμβωνίδαι, ὅπου κατώκουον πολλοὶ μέτοικοι, ἀνήκων εἰς τὴν 4ην φυλὴν, τὴν Λεοντίδα· εἶτα ὁ Κεραμεικός, ἀνήκων εἰς τὴν 5ην φυλὴν, τὴν Ἀκαμαντίδα· εἶτα οἱ Βουτάδαι, παρὰ τὴν ἱερὰν δόδον, ἀνήκων εἰς τὴν 6ην φυλὴν, τὴν Οἰνηίδα· εἶτα ἡ Μελίτη (ἐπὶ τῆς